

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2018 r

Sąd Rejonowy w Kaliszu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Marta Przybylska

Protokolant sekr. sąd. Ilona Pilarczyk

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kaliszu A. H.

po rozpoznaniu dnia 7 grudnia 2017 r., 19 kwietnia 2018 r., 28 kwietnia 2018r.

sprawy

K. R.

córki J. i J. zd. M.

ur. (...) w K.

oskarżonej o to, że

w dniu 29 września 2016 roku w miejscowości C. gmina O., udzieliła pomocy P. T. w prowadzeniu przez niego pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, w ten sposób, że dostarczyła i udostępniła mu do kierowania samochód marki B. o nr rej. (...)

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k.

1. oskarżoną **K. R.** w miejsce zarzucanego jej czynu, uznaje za winną tego, że w dniu 29 września 2016 roku w miejscowości C. gmina O. umyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i nieumyślnie spowodowała wypadek drogowy w ten sposób, że dostarczyła i udostępniła do kierowania samochód marki B. o nr rej. (...) P. T. będącemu w stanie nietrzeźwości (0,89 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu), który kierując pojazdem przekroczył dopuszczalną administracyjnie prędkość na tym odcinku drogi o co najmniej 19 km/h, nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze, stracił panowanie nad pojazdem, zjechał na prawe pobocze i uderzył prowadzonym pojazdem pieszą K. K., która prawidłowo poruszała się poboczem drogi, a która doznała amputacji lewej nogi, złamania kości podstawy czaszki, złamania kręgosłupa na odcinku TH9 oraz innego urazu wielonarządowego, co doprowadziło do masywnego krwotoku zewnętrznego wskutek przerwania dużych naczyń krwionośnych, a w następstwie do śmierci pokrzywdzonej to jest czynu wyczerpującego znamiona art. 177 § 2 kk i za to na podstawie art. 177 § 2 kk wymierza jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonej tytułem próby na okres lat 2 (dwóch);

3. na podstawie art. 71§1 k.k. wymierza oskarżonej karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 10 (dziesięć) złotych;

4. na podstawie art. 72§1 pkt 1 k.k. zobowiązuje oskarżoną do informowania sądu o przebiegu okresu próby na piśmie co 3 (trzy) miesiące;

5. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 425,12 (czteryście dwadzieścia pięć 12/100) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych.

SSR Marta Przybylska

Sygn. akt II K 447/17

UZASADNIENIE

Oskarżona K. R. ma 27 lat. Jest panną i nie ma nikogo na utrzymaniu. Oskarżona ma wykształcenie wyższe. Utrzymuje się z prac dorywczych, z których osiąga dochód 600 złotych miesięcznie. Jest właścicielką ziemi o powierzchni 1,5 ha. Oskarżona nie była wcześniej karana.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonej k. 57, 183, karta karna k. 50, 177

Oskarżona pracowała razem z P. T. i L. B. w gospodarstwie (...). W dniu 29 września 2016 r. po godzinie 20.00 do oskarżonej zadzwonił P. T.. Oskarżona około godz. 20.40 przyjechała, samochodem marki B. (...) o nr rejestracyjnym (...) należącym do jej brata, po P. T. i L. B. do miejscowości C..

Dowód: wyjaśnienia oskarżonej k. 57, 183, zeznania P. T. k. 184v - 185, P. R. k. 185v, L. B. k. 13 - 14, 291 akt VII K 769/16, kopia dowodu rejestracyjnego k. 19 - 20,

P. T. w dniu 29 września 2016 r. około godz. 20 spożył alkohol w ilości ok. pół litra wódki. Oskarżona udostępniła P. T. kluczyki od samochodu, a sama usiadła na miejscu pasażera z przodu. Z tyłu samochodu usiadła L. B.. K. R. i L. B. nie spożywały w tym dniu alkoholu.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonej k. 57, 183, zeznania P. T. k. 184v - 185, L. B. k. 13 - 14, 291 akt VII K 769/16, protokół użycia alkotestu k. 6,8, świadectwo wzorcowania k 7, 9

P. T. kierował pojazdem i razem z oskarżoną oraz L. B. udali się do sklepu (...) w O.. P. T. wszedł do sklepu po zakupy, a L. B. oraz oskarżona pozostały w samochodzie. P. T. kupił w sklepie 2 piwa w puszcze oraz szampana i wszedł z zakupami do samochodu. W drodze powrotnej w trakcie jazdy do miejscowości C. K. R. kierowała do P. T. uwagi co do nadmiernej prędkości z jaką prowadzi samochód, ale ten nie reagował.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonej k. 57, 183, zeznania P. T. k. 184v - 185, B. K. (1) k. 44, 218, B. K. (2) k. 218v - 219, L. B. k. 13 - 14, 291 akt VII K 769/16

Jadąc w miejscowości C. ulicą (...) od kierunku ul. (...) w kierunku ul. (...), w obszarze zabudowanym, stracił panowanie nad samochodem. Na zakręcie w lewo wjechał na prawe pobocze i uderzył kierowanym przez siebie pojazdem pieszą K. K., która znajdowała się na poboczu drogi. Samochód uderzył w pieszą przednią prawą częścią. Piesza upadła na pokrywę silnika, uderzyła w przednią szybę i w przednią krawędź dachu. W wyniku uderzenia K. K. doznała amputacji lewej nogi, złamania kości podstawy czaszki, złamania kręgosłupa na odcinku TH9 oraz innego urazu wielonarządowego, co doprowadziło do masywnego krwotoku zewnętrznego w skutek przerwania dużych naczyń krwionośnych, a w następstwie do śmierci pokrzywdzonej.

Prędkość samochodu w chwili zderzenia z pieszą wynosiła co najmniej 69 km/h. Stan techniczny samochodu nie miał wpływu na zaistnienie wypadku.

Po zatrzymaniu przez P. T. samochodu najpierw wysiadły z niego K. R. i L. B.. Obie podeszły do leżącej K. K.. Kiedy zorientowały się co się stało zaczęły krzyczeć do P. T. „co ty zrobiłeś zabiłeś ją”.

Przeprowadzane o godzinie 21.31 i 21.49 badania zawartości alkoholu w organizmie u oskarżonego P. T. wykazały odpowiednio stężenie 0,89 mg/l oraz 0,87 mg/l, zaś o godz. 22.47 i 22.55 stosownie 1,01 mg/l oraz 0,91 mg/l. Badania

na zawartość alkoholu we krwi pobranej po wypadku w dniu 30.09.2016r. o godz. 0.00 ujawniły stężenie 0,94 promila, o godz. 0.30 ujawniły stężenie 0,91 promila, o godz. 1.00 ujawniły stężenie 0,86 promila alkoholu etylowego.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonej k. 57, 183, zeznania świadka P. I. k. 184, P. T. k. 184v – 185, R. Z. k. 52, 185, L. B. k. 13 – 14, 291 akt VII K 769/16, notatka urzędowa k. 2 – 3, protokół użycia alkotestu k. 4, 23, 62 świadectwo wzorcowania k. 5, 24, protokół oględzin miejsca k. 16 – 18, sprawozdanie z badań krwi k. 63, 65 – 66, 68 – 69, 71, opinia lekarska k. 75 – 76, szkic sytuacyjny k. 16 – 17 akt VII K 769/16, protokół oględzin pojazdu k. 47 - 48 akt VII K 769/16, protokół otwarcia zwłok k. 68 – 69, 115 – 120 akt VII K 769/16, materiał poglądowy k. 82 – 85, 163 akt VII K 769/16, płyta ze zdjęciami k. 87 akt VII K 769/16, opinia biegłego k. 124 – 136 akt VII K 769/16, opinia stanu technicznego pojazdu k. 154 – 160 akt VII K 769/16,

P. T., w związku z przedmiotowym zdarzeniem, został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Kaliszu w sprawie o sygn. akt VII K 769/16 za czyn z art. 177 § 2 kk na karę 6 lat pozbawiania wolności. Orzeczono wobec skazanego dożywotni zakaz prowadzenia pojazdów oraz świadczenie w wysokości 5000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonych i Pomocy Postpenitencjarnej. Wyrok ten został zmieniony orzeczeniem z dnia 7 grudnia 2017 r. przez Sąd Okręgowy w Kaliszu w sprawie III Ka 90/17 w ten sposób, że z opisu czynu wskazanego przez Sąd Rejonowy w Kaliszu wyeliminowano słowa „w znacznym stopniu”.

Dowód : zeznania P. T. k. 184v – 185, wyrok SR Kalisz k. 293 akt VII K 769/16, wyrok SO Kalisz k. 425 akt VII K 769/16

Oskarżona K. R. zarówno w trakcie postępowania przygotowawczego jak i na rozprawie przed sądem nie przyznała się do zarzucanego jej czynu z art 178 § 1 kk oraz pouczona na rozprawie o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu z art. 177 § 2 kk również nie przyznała się do jego popełnienia. Wskazała, że nie wiedziała w momencie udostępniania kluczyków, iż P. T. jest nietrzeźwy. Podkreśliła, iż nie czuła od niego alkoholu, ani nie widziała żeby się zataczał. Wyjaśniła, iż całą drogę siedziała obok P. T. na fotelu pasażera z przodu. Podkreśliła, że w drodze ze sklepu w czasie jazdy wielokrotnie prosiła P. T. żeby zwolnił. Na rozprawie przed sądem podała, iż po wyjściu ze sklepu (...) otworzył przed samochodem zakupionego szampana i oblał się nim.

Zdaniem Sądu wyjaśnienia oskarżonej co do jej świadomości, czy P. T. był nietrzeźwy nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym w toku postępowania materiale dowodowym i zdaniem Sądu stanowi linię obrony przyjętą przez oskarżoną. Przedstawiona przez oskarżoną wersja wydarzeń jest najbardziej korzystna z punktu widzenia jej obrony, jednakże pozostaje ona w sprzeczności z obiektywnie ustalonymi w oparciu o przeprowadzone dowody faktami, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Oskarżona wyjaśniała, iż nie wiedziała, że P. T. jest nietrzeźwy i nie wyczuła od niego alkoholu. Wyjaśnieniom tym przeczy wiarygodna opinia biegłej I. W.. Biegła w swej opinii określiła stan nietrzeźwości P. T. w momencie udostępniania mu pojazdu przez oskarżoną. Wskazała, że mało prawdopodobne jest aby K. R. w momencie udostępniania pojazdu do prowadzenia nie zauważyła, że P. T. znajduje się w stanie nietrzeźwości, zwłaszcza, że od momentu przekazania mu pojazdu do chwili wypadku siedziała na przednim siedzeniu pasażera. Biegła podkreśliła, iż w chwili zdarzenia P. T. znajdował się w fazie wchłaniania alkoholu do krwi, co budzi wysokie prawdopodobieństwo zalegania alkoholu w jamie ustnej, a przez to zwiększoną zawartość jego oparów w wydychanym powietrzu.

Ponadto wiarygodność wyjaśnień oskarżonej podważają zeznania świadków R. Z. i P. I., którzy zatrzymali P. T. bezpośrednio po zdarzeniu i którzy podkreślali, iż od kierującego było czuć silną woń alkoholu. Jednocześnie świadkowie wskazali, iż nie był to zapach wylanego alkoholu, a jedynie wydychanego. Oskarżona zaprzeczała jakoby czuła od oskarżonego woń alkoholu, jednak w swych wyjaśnieniach złożonych na rozprawie wskazała, iż P. T. po zakupach w sklepie (...) oblał się zakupionym szampanem. Jej wyjaśnienia pozostają w tym zakresie w sprzeczności z zeznaniami L. B. – pasażerki samochodu, która nie podała w swych zeznaniach aby kierujący oblał się alkoholem jak i samego P. T., który nie podał, aby oblał się alkoholem pod sklepem. P. T. wskazał – zeznając jako świadek, że zapach, który wyczuli od niego świadkowie Z. i I. to piwo z puszki, która pękła w czasie wypadku w samochodzie. Wyjaśnieniom oskarżonej przeczą również zeznania B. K. (2), który wskazał, że z obejrzanego przez niego zapisu monitoringu wynikało, że P. T. nie otwierał żadnego alkoholu przed wejściem do samochodu.

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonej co do przebiegu zdarzenia oraz opisywanych przez nią okoliczności wypadku albowiem znajdują one pełne potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania P. T. w zakresie ilości spożytego przez niego w dniu zdarzenia alkoholu oraz przebiegu zdarzenia za który został prawomocnie skazany. Jego zeznania znajdują pełne potwierdzenie w rzeczowym materiale dowodowym – przede wszystkim w protokołach i opiniach co do poziomu alkoholu w organizmie P. T. w momencie udostępnienia mu przez oskarżoną pojazdu oraz w chwili wypadku. Sąd odmówił natomiast wiarygodności zeznań świadka w zakresie w jakim wskazał on, że K. R. nie wiedziała, iż znajduje się on w stanie nietrzeźwości. Na rozprawie przed sądem zeznał, iż w trakcie wypadku pękła puszka z piwem i wyczuwalny od niego zapach pochodził z rozlanego alkoholu. Zdaniem sądu zmiana wersji przez świadka była spowodowana poznaniem przez niego podczas toczącej się sprawy VII K 769/16 wersji znacznie korzystniejszej dla oskarżonej R. i dlatego postanowił się dostosować do tej wersji. Jego zeznania pozostają jednak w sprzeczności z wyjaśnieniami samej oskarżonej, która wyjaśniła, że kierujący oblał się szampanem pod sklepem. Treść zeznań świadka jest sprzeczna z opinią biegłej I. W. oraz protokołem oględzin pojazdu w którym nie odnotowano śladów rozlanego alkoholu.

Z tych samych względów sąd odmówił wiarygodności zeznaniom świadka L. B. – pasażerki pojazdu, która słuchana w sprawie VII K 769/16 zaprzeczyła jakoby od P. T. była wyczuwalna woń alkoholu. Zdaniem sądu jej zeznania miały stanowić poparcie dla linii obrony oskarżonej, jednak nie znajdują potwierdzenia w rzeczowym i osobowym materiale dowodowym.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków P. I. i R. Z.. W swych zeznaniach potwierdzili oni fakt zatrzymania P. T. bezpośrednio po wypadku. Obydwaj wskazali, że od kierującego wyczuwalna była silna woń alkoholu i nie był to zapach wylanego alkoholu, a jedynie alkoholu wydychanego przez kierującego pojazdem. Sąd uznał zeznania złożone przez świadków na rozprawie za wiarygodne i zgodne z rzeczywistym stanem faktycznym. Zeznania te nie były wymuszane i stanowiły swobodną oraz wyczerpującą relację świadków zdarzenia.

Sąd uznał, za wiarygodne zeznania B. K. (1) i B. K. (2). B. K. (1) tuż przed zdarzeniem obsługiwała P. T. w sklepie (...) w O.. Zeznała, że nie zauważyła, żeby P. T. był nietrzeźwy. Wskazała jednak, iż rozmawiała z klientem z odległości około 2 – 3 metrów. B. K. (2) – właściciel sklepu nie był obecny w czasie zakupów dokonywanych przez P. T.. Opisowywał jednak oglądany wraz z funkcjonariuszami policji zapis monitoringu z dnia zdarzenia. Zaprzeczył, jakoby na zapisie było widoczne, że kierujący oblał się czymś pod sklepem. Podał jednocześnie, iż zapis monitoringu został utracony z niewyjaśnionych przyczyn przez pracownice sklepu.

Za wiarygodne lecz nie przedstawiające szczególnej mocy dowodowej należało uznać zeznania P. R., który potwierdził jedynie, iż w dniu zdarzenia oskarżona użytkowała za jego zgodą pojazd, który stanowi jego własność.

Sąd uznał za trafne i przydatne dla rozstrzygnięcia jako sporządzone zgodnie z zasadami sztuki opinie biegłego I. W. w zakresie stężenia alkoholu w organizmie P. T. w dniu zdarzenia w momencie udostępnienia kierującemu pojazdowi do kierowania oraz mechanizmu doznanych przez pokrzywdzoną obrażeń ciała oraz ich skutków.

Sąd w pełni dał wiarę ustaleniom poczynionym w opiniach biegłego J. P., który w oparciu o dostępny rzeczowy i osobowy materiał dowodowy dokonał wszechstronnej analizy okoliczności i miejsca zdarzenia oraz postępowania kierującego pojazdem, a także stanu technicznego pojazdu. W ocenie sądu opinia wydana przez biegłego, dokonana po analizie wszystkich dowodów zebranych w sprawie jest rzetelna, jasna i sporządzona zgodnie z zasadami sztuki. Opinie sporządzone przez biegłego w oparciu o całokształt rzeczowego i osobowego materiału dowodowego, sporządzone zostały w oparciu o specjalistyczną wiedzę w zakresie rekonstrukcji zdarzeń drogowych oraz mechanizmów ich powstania i wynikających z nich uszkodzeń i jako takie zasługują na uznanie ich za w pełni wiarygodne.

Za wiarygodne należało uznać także zaliczone w poczet materiału dowodowego dokumenty, albowiem zostały one sporządzone przez uprawnione organy w ramach przysługujących im kompetencji, w sposób rzetelny i fachowy. Ich prawdziwość i autentyczność nie wzbudziła w ocenie sądu wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje :

Rozpoznanie sprawy winno zostać dokonane , na co zwrócił uwagę Sąd Okręgowy w Kaliszu w postanowieniu z dnia 27 września 2017 r. w sprawie sygn. akt III Kz 51/17, z uwzględnieniem zasady skargowości. Zasada ta wyznacza granice podmiotowe i przedmiotowe rozpoznania sprawy. Granice te wyznacza zdarzenie w znaczeniu historycznym, a nie opis czynu zawarty w akcie oskarżenia, jego poszczególne elementy, czy też kwalifikacja prawna.

Sąd Rejonowy w Kaliszu po przeprowadzaniu przedmiotowego postępowania ustalił zatem, iż K. R. w dniu 29 września 2016 roku w miejscowości C. gmina O. umyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i nieumyślnie spowodowała wypadek drogowy w ten sposób, że dostarczyła i udostępniła do kierowania samochód marki B. o nr rej. (...) P. T. będącemu w stanie nietrzeźwości (0,89 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu), który kierując pojazdem przekroczył dopuszczalną administracyjnie prędkość na tym odcinku drogi o co najmniej 19 km/h, nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze, stracił panowanie nad pojazdem, zjechał na prawe pobocze i uderzył prowadzonym pojazdem pieszą K. K., która prawidłowo poruszała się poboczem drogi, a która doznała amputacji lewej nogi, złamania kości podstawy czaszki, złamania kręgosłupa na odcinku TH9 oraz innego urazu wielonarządowego, co doprowadziło do masywnego krwotoku zewnętrznego wskutek przzerwania dużych naczyń krwionośnych, a w następstwie do śmierci pokrzywdzonej wyczerpując swym zachowaniem znamiona art. 177 § 2 kk.

Art. 177 § 1 k.k. stanowi, iż karze podlega ten kto, naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 k.k., natomiast § 2 w/w artykułu zaostacza odpowiedzialność karną sprawcy jeżeli następstwem wypadku jest śmierć innej osoby albo ciężki uszczerbek na jej zdrowiu. Znamieniem strony przedmiotowej spowodowania wypadku jest naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu. Pojęcie tych zasad obejmuje zarówno zasady ujęte w przepisach prawa drogowego lub regulujących komunikację kolejową, wodną lub powietrzną, jak też wynikające z istoty bezpieczeństwa w ruchu zasady prakseologiczne odnoszące się do danej sfery ruchu (por. uchwałę SN z 28 lutego 1975 r., V KZP 2/74, OSNKW 1975, nr 3, poz. 33). Zasady bezpieczeństwa dotyczące ruchu drogowego określone zostały w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (tekst jedn.: Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 z późn. zm.).

Zgodnie z ugruntowanym poglądem reprezentowanym w orzecznictwie i w doktrynie udostępnienie samochodu osobie nietrzeźwej winno być kwalifikowane z art. 177 § 1 lub § 2 k.k. w konstrukcji współsprawstwa z osobą kierującą pojazdem. Dominuje bowiem pogląd, że powierzenie samochodu osobie nietrzeźwej może być rozważane jako współsprawstwo przestępstwa wypadku drogowego (por. np. orzeczenia odnoszące się do udostępnienia pojazdu osobie nietrzeźwej lub nie posiadającej kwalifikacji - wyrok SN z dnia 12 sierpnia 1981 r., V KRN 146/81, OSNPG 1982, nr 2, poz. 20; postanowienie SN z dnia 19 marca 1976 r., VI KZP 27/75, OSNPG 1976, nr 6, poz. 48; uchwała SN z dnia 28 lutego 1975 r., VI KZP 2/74, OSNKW 1975, z. 3-4, poz. 33 - teza 16; wyrok SN z dnia 7 lipca 1998 r., III KKN 109/97, Prok. i Pr. 1999, z. 2, poz. 2; R. A. S.: Odpowiedzialność za udostępnienie prowadzenia pojazdu osobie znajdującej się w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka, Prokuratura i Prawo 2007, nr 5, s. 14-17) - oczywiście w sytuacji spełnienia także znamion strony podmiotowej (art. 9 § 2 k.k.). W wyroku z dnia 7 lipca 1998r. w sprawie III KRN 109/97 Sąd Najwyższy wskazał, iż „nie ulega wątpliwości, że skazany wręczając kluczyki do samochodu pijanemu kierowcy naruszył i to umyślnie podstawowe zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a skutki swego postępowania mógł i powinien przewidzieć. Pomiędzy zachowaniem skazanego a zaistniałym wypadkiem zachodzi związek przyczynowy, gdyby nie zezwolił on na prowadzenie pojazdu osobie nietrzeźwej, do wypadku, jak to słusznie ustalił sąd, w ogóle by nie doszło. Jest więc nie sprawcą pośrednim, lecz współsprawcą występku z art. 145 § 2 k.k. (obecnie art. 177 § 2 k.k.)“.

Osoba udostępniająca pojazd do prowadzenia późniejszemu sprawcy wypadku drogowego, znajdującemu się w stanie nietrzeźwości wypełnia swoim zachowaniem stronę przedmiotową przestępstwa z art. 177 § 2 kk gdyż dopuszczając taką osobę do udziału w ruchu, narusza zasadę bezpieczeństwa w ruchu. Kierować pojazdem bowiem, w myśl art.3 ust 1 pkt 1 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami, może być osoba, która osiągnęła wymagany wiek i jest sprawna pod względem fizycznym i psychicznym oraz posiada umiejętność kierowania pojazdem w

sposób niezagrażający bezpieczeństwu, nieutrudniający ruchu drogowego i nienarządzający kogokolwiek na szkodę oraz odpowiedni dokument stwierdzający posiadanie uprawnień do kierowania pojazdem. Zgodnie z art. 45 ust 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym zabrania się kierowania pojazdem, prowadzenia kolumny pieszych, jazdy wierzchem lub pędzenia zwierząt osobie w stanie nietrzeźwości, w stanie po użyciu alkoholu lub środka działającego podobnie do alkoholu. Gwarancją wyłączenia z udziału w ruchu w charakterze kierujących pojazdami m.in. osób znajdujących się w stanie nietrzeźwości jest nałożenie na właściciela, posiadacza lub prowadzącego pojazd obowiązku nieudostępniania tym osobom pojazdu do jego prowadzenia (art. 96 § 1 pkt 3 kw). Niezastosowanie się do któregośkolwiek z tych nakazów stanowi naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu.

Osoba udostępniająca pojazd osobie znajdującej się w stanie nietrzeźwości, jak i kierująca nim narusza zakaz kierowania pojazdem przez osobę znajdującą się w stanie nietrzeźwości; nie ma wątpliwości, iż pozostają w porozumieniu co do naruszenia tej zasady (por. R. Stefański „odpowiedzialność za udostępnienie prowadzenia pojazdu osobie znajdującej się w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka”). Naruszenie zasady nieudostępniania pojazdu osobie znajdującej się w stanie nietrzeźwości pozostaje w związku przyczynowym z zaistniałym wypadkiem i z tego powodu można oskarżonej przypisać popełnienie przestępstwa z art. 177 § 2 kk. Gdyby K. R. nie udostępniła pojazdu P. T. nie doszło by do wypadku.

Biorąc powyższe pod uwagę zebrany w sprawie rzeczowy i osobowy materiał dowodowy pozwala wnioskować, że K. R. udostępniając P. T. do kierowania pojazdem marki B. o nr rej. (...) spowodowała zaistnienie przedmiotowego wypadku drogowego. Bezpośrednim związkiem przyczynowo - skutkowym zaistnienia przedmiotowego wypadku drogowego było przekroczenie przez P. T., kierującego pojazdem w stanie nietrzeźwości dopuszczalnej administracyjnie prędkości na tym odcinku drogi o co najmniej 19 km/h, nie dostosowanie prędkości do warunków panujących na drodze, utrata panowania nad pojazdem. W wyniku czego pojazd zjechał na prawe pobocze i uderzył pieszą K. K., która prawidłowo poruszała się poboczem drogi, a która doznała amputacji lewej nogi, złamania kości podstawy czaszki, złamania kręgosłupa na odcinku TH9 oraz innego urazu wielonarządowego, co doprowadziło do masywnego krwotoku zewnętrznego wskutek przerwania dużych naczyń krwionośnych, a w następstwie do śmierci pokrzywdzonej. Z tego też powodu sąd zmienił opis i kwalifikację prawną czynu uznając K. R. za winną czynu opisanego wyżej wyczerpującego znamiona art. 177 § 2 kk w miejsce zarzucanego z art. 178a § 1 kk.

Zarzucany oskarżonej czyn był przez nią zawiniony, brak bowiem jakichkolwiek okoliczności wyłączających bezprawność bądź winę oskarżonej. Oskarżona w chwili dokonania zarzucanego jej czynów rozumiała jego znaczenie i mogła pokierować swoim postępowaniem. Miała zdolność rozpoznania bezprawności czynu i zachodziła normalna sytuacja motywacyjna.

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę jako okoliczność obciążającą stopień społecznego niebezpieczeństwa przestępstwa. Wymierzając karę oskarżonej sąd wziął pod uwagę stopień winy i społecznej szkodliwości czynu, które należy ocenić jako znaczne. Przemawia za tym postawa oskarżonej, a także sposób i okoliczności popełnienia czynu. Sąd uwzględnił również rodzaj i rozmiar ujemnych następstw wywołanych zachowaniem oskarżonej. Jako okoliczność łagodzącą sąd przyjął uprzednią niekaralność oskarżonej.

Mając powyższe na uwadze Sąd kierując się określonymi w art. 53 k.k. dyrektywami wymiaru kary wymierzył oskarżonej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu orzeczonej kara jest sprawiedliwa i słuszna w odczuciu społecznym, spełniając tym samym wymogi prewencji generalnej, jak również stanowi zasłużoną dolegliwość, jaka spotyka sprawcę za naruszenie pozostających pod ochroną dóbr.

Biorąc pod uwagę okoliczności sprawy i postawę oskarżonej sąd, na mocy art. 69 § 1 i 2 k. k. i art. 70 § 1 k. k. skorzystał z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary uznając, że jest ono w odniesieniu do oskarżonej wystarczające, aby cele kary, w tym zapobieżenie powrotowi do przestępstwa, zostały osiągnięte. Okres próby oznaczono na 2 lata, uznając, że jest on wystarczający dla weryfikacji przyjętej prognozy. Oskarżona przestrzegała uprzednio porządku prawnego. Zdaniem Sądu dokonując oceny zarówno okoliczności przedmiotowych związanych z popełnionym przez oskarżoną przestępstwem w niniejszej sprawie, jak i analizując postawę samej

oskarżonej zauważyć należy, iż istnieją pozytywne prognozy na przyszłość, które dają podstawę do przyjęcia, iż mimo zawieszenia wykonania kary oskarżona więcej nie popełni już przestępstw. Podejmując decyzję o wymierzeniu kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem Sąd uznał, iż spełni ona cele wychowawcze i prewencyjne wobec oskarżonej. Orzeczenie kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania byłoby karą zbyt surową.

Na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. sąd zobowiązał oskarżoną do informowania sądu co 3 miesiące na piśmie o przebiegu okresu próby.

Zawieszając wykonanie kary, sąd na podstawie 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonej, obok orzeczonej kary pozbawienia wolności karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na 10 złotych, uznając, iż jest ona adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. W ocenie Sądu wymierzona oskarżonej kara w pełni zrealizuje wobec niej funkcję wychowawczą i represyjną, a jednocześnie stanowić będzie wystarczające ostrzeżenie na przyszłość. Przy wymiarze wysokości stawki dziennej grzywny, na podstawie art. 33 § 3 k.k. sąd uwzględnił sytuację majątkową, rodzinną i osobistą oskarżonej ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 złotych.

Sąd nie znalazł podstaw do orzeczenia wobec oskarżonej środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Zgodnie z art. 42 § 1 kk sąd może orzec zakaz prowadzenia pojazdów określonego rodzaju w razie skazania osoby uczestniczącej w ruchu za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, w szczególności jeżeli z okoliczności popełnionego przestępstwa wynika, że prowadzenie pojazdu przez tę osobę zagraża bezpieczeństwu w komunikacji. Środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów ma za zadanie ochronę bezpieczeństwa w komunikacji. Pełni więc istotną funkcję prewencyjną, a jednocześnie jest środkiem karnym o bardzo dużym natężeniu funkcji represyjnej. R. legis zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych stanowi wykluczenie z ruchu drogowego takich uczestników ruchu drogowego, którzy wykazali, że zagrażają bezpieczeństwu w komunikacji. Nie ulega wątpliwości, iż oskarżona udostępniając pojazd P. T., który był w stanie nietrzeźwości naruszyła zasady ruchu drogowego. Jednak zdaniem sądu postawa oskarżonej, która nie była uprzednio karana oraz okoliczności popełnionego przestępstwa nie wskazują na to, iż prowadzenie pojazdu przez tę osobę zagraża bezpieczeństwu w komunikacji.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 627 kpk obciążając nimi oskarżoną w całości.

SSR Marta Przybylska